

[Hanne Reintoft.]

livet, at de i høj grad dækker over en stor del af deres bruttoindkomst. De usynlige bogføringsmæssige reserver kan ikke gøres op med de nuværende favorable afskrivningsregler, men når regeringen taler om forbrugsstramning, så skal den huske på, at den ustandselig omtalte lønmodtagergruppe med dens påståede, og det er et påstået, overforbrug ikke har disse usynlige bogføringsmæssige reserver. Der er ingen arbejdere, der har varelagre, der pludselig kan sælges under dårlige konjunkturer. Det er her på sin plads at pege på, at disse ekstraordinære afskrivningsregler kun gælder for de virkelig indflydelsesrige folk i erhvervslivet. Skal f. eks. forskudsafskrivningen begynde på maskiner, inventar og driftsmidler, skal de have en værdi af mindst 700.000 kr., før det kan tillades. Følgen er jo også, at magten samles hos stadig færre monopoler, medens mindre erhvervsdrivende ikke kan klare sig og bukker under, men i øvrigt ofte i meget dyb bitterhed over for den regering, som de i deres naivitet og i tiltro til valglofterne troede var deres.

Overvejer man ikke midt i snakken om begrænsning af forbrug at gennemføre en investeringskontrol, hvis investeringsstilladelse bør være en betingelse for den diskutabile ret til afskrivning og fradrag? Herved kunne der vel gøres noget for at sikre rationelle, produktivitetsfremmende og samfundsnyttige investeringer. En fundamental omlægning af vor investeringspolitik fra de såkaldt liberale investeringer til samfundsstyrede investeringer i produktive formål vil kunne medføre de ændringer i landets erhvervsøkonomi, der kunne nedsætte forbruget af importerede varer og fremme vor konkurrenceevne på eksportmarkedet, hvad regeringen jo siger at være så ivrig efter. Vores politik har også det formål at klare de presserende økonomiske vanskeligheder, men de må klares ud fra helt andre forudsætninger, nemlig ud fra det arbejdende og stadig merproducerende folks interesser, og det må fremtvinge en politik, der garanterer beskæftigelsen.

Vi kan også i nogen grad være tilhængere af, at man på visse områder begrænser noget af det offentliges forbrug, nemlig dér, hvor det er for stort eller direkte unyttigt eller skadeligt, og her må man undre sig

over, at man ikke ser noget som helst forslag om begrænsninger af forsvarets og hjemmevernens forbrug, da det jo i høj grad er noget, der er meget diskutabelt i sin nytte — vi ser det gerne helt afskaffet — og i hvert tilfælde burde indgå i sparebestræbelserne, når man vil skære ned på langt vigtigere ting for det enkelte danske menneske.

Vi vil ikke være med til at begrænse lønmodtagernes forbrug. For det første rammer det dem, der er uskyldige i landets dårlige økonomiske forhold, det er ikke dem, der har haft merforbruget, og for det andet medfører det endnu større afsætningsvanskeligheder for landbrug og industri. Man må vide, hvis man har det mindste begreb om økonomi, at resultatet vil blive voksende varelagre og likviditetsvanskeligheder i endnu flere virksomheder. Et stærkt hjemmemarked er og bliver forudsætningen for en bedre eksportindustri og er helt fundamentalt for landbruget. Beskæftigelsen skal sikres ved udvidelse af hjemmemarkedet gennem øget købekraft i den arbejdende befolkning, og derudover må der i stigende grad føres en aktiv og offensiv handelspolitik med handelspartnere, der vil behandle os ordentligt i modsætning til f. eks. Vesttyskland.

Statsministerens meget ydmygende tale om konsekvenserne ved en høj, stabil beskæftigelse har ikke noget med de økonomiske forhold at gøre. Det er nu engang de arbejdsskabte værdier, der danner grundlag for eksporten, og nedsætter man arbejdskraftindsatsen, så falder selvfølgelig produktion og eksport relativt før eller siden, hvortil kommer den menneskelige ulykke, man bringer over dem, der rammes af arbejdsløshed. Al den utålelige snak om indkomstpolitik er jo faktisk en falsk problematik, for det, det drejer sig om, er en fornuftig fordeling af nationalproduktet og så at udnytte produktionsressourcerne efter optimale forhold og ikke mindst efter samfundets behov.

Statsministeren påstår endog, i øvrigt støttet af socialdemokratiet, at der kan føres en socialt afbalanceret indkomstpolitik. Af den grund bør der, sagde statsministeren, tages hensyn til de grupper, der er lavtlønnet. Vi er fuldstændig enige med statsministeren i, at landets lavtlønsproblem ikke